

HELDEN VAN HET EK 2021

Ramos

Matt en Tom Oldfield

Helden van het EK 2021

Ramos

Horizon

Voor alle lezers,
jong en oud(er)

Inhoud

1 – Koning van Europa	9
2 – Olympische inspiratie	15
3 – Het geheime wapen Pepito	23
4 – Grote dromen	33
5 – Gescout door Sevilla	39
6 – Antonio en Jesús	49
7 – Snel naar de top!	53
8 – Op naar Bernabéu	61
9 – Op stap met de Galácticos	71
10 – Dat ‘speciale’ van Spanje	79
11 – Euro 2008: een nieuw tijdperk	87
12 – Verloren strijd tegen Barcelona	99
13 – De beste van de wereld	105
14 – De misser en de wapenstilstand	117
15 – Euro 2012: het hoofd koel houden	123
16 – Pilar	131
17 – La Décima	137
18 – El Capitán	149

19 – Meer succes met Zizou	155
20 – Wordt vervolgd	163
Palmares	167
Quiz	169

1

Koning van Europa

26 mei 2018, Olympisch Stadion, Kiev

Toen de scheidsrechter de wedstrijd afblies, zakte Sergio op zijn knieën en gooide zijn armen in de lucht. Real was opnieuw Koning van Europa, en als ploegkapitein was hij opnieuw nog maar een paar minuten verwijderd van het moment dat hij de trofee van de Champions League in de lucht mocht steken, in het bijzijn van duizenden uitzinnige fans. Voordat die gedachte echt tot hem was doorgedrongen, was hij al bedolven onder zijn teamgenoten.

Campeones, Campeones, Olé Olé Olé!

Miljoenen fans van over de hele wereld keken toe

via hun televisiescherm. ‘Het is alweer een magische avond voor alle Real Madrid-fans’, vatte de commentator samen. ‘Zinédine Zidane blijft erin slagen om het beste uit zijn team te halen, en zoals we vanavond zagen: ze hebben over het hele veld matchwinnaars lopen; Cristiano Ronaldo, Gareth Bale, Karim Benzema, Luka Modric en ga zo maar door.’

Sergio grinnikte toen hij rondkeek in het stadion. Straks zou hij al voor de vierde keer in zijn carrière een ereronde lopen als winnaar van de Champions League, maar dat gevoel zou nooit wennen. ‘Woooo!’ zei hij, en hij gaf Luka een high five. ‘We waren niet in onze beste vorm vanavond, maar we hebben het op een of andere manier geflikt. Laat het feestje maar beginnen!’

De camera’s zoomden in op Gareth, die het verschil had gemaakt met twee doelpunten in de tweede helft, inclusief een spectaculaire omhaal. Ondertussen liep Sergio naar zijn trainer om hem te feliciteren; hij legde zijn arm om de schouder van Zidane en samen wuifden ze naar de duizenden Real Madrid-fans in het publiek.

‘Zizou, jij laat het leven als een trainer er redelijk simpel uitzien!’ riep Sergio net luid genoeg zodat hij hem kon horen boven het gejoel uit.

Zinédine lachte en haalde zijn schouders op. ‘Wat kan ik zeggen? Het is dankzij jullie dat ik het zo goed doe.’

Het was een erg emotionele avond geweest voor Sergio, die in de eerste helft zwaar in de clinch was gegaan met Mo Salah van Liverpool. Nadat de Egyptenaar met een schouderblessure het veld had moeten verlaten, waren de Liverpool-fans begonnen met hem voortdurend uit te jouwen iedere keer dat Sergio aan de bal kwam.

Slager! Valsspeler!

Maar Sergio was het gewend om vijanden te maken op het voetbalveld. Hij hield echt van de fysieke strijd tussen aanvaller en verdediger. Soms ging die strijd gepaard met gele of rode kaarten, maar meestal trok hij aan het langste eind. En tijdens de allergrootste wedstrijden, zoals de finale van de Champions League, was de kapitein van Real Madrid niet te verslaan.

Terwijl Sergio naar zijn teamgenoten ging om samen te dansen en te zingen, kreeg hij van een fan een Spaanse vlag aangereikt, en hij drapeerde deze over zijn schouders. Ze waren samen door hete vuren gegaan, maar dat had hun band alleen maar sterker gemaakt.

‘Kan je geloven dat wij nu drie Champions League-titels op een rij hebben gewonnen?’ vroeg Karim. ‘Niemand kan nu ontkennen dat wij het beste team van de wereld zijn!’

Sergio zag hoe medewerkers van de UEFA het podium klaarmaakten voor de officiële presentatie; er werd druk heen en weer gelopen door securitymensen die ervoor moesten zorgen dat er een afgebakend en veilig stuk was voor de spelers. Een man in een mooi kostuum stond te praten met een van de coaches van Real Madrid en gaf een teken naar de linkerkant van het podium. Het was tijd voor de bekeruitreiking!

Sergio kende de routine ondertussen wel. Hij ging achteraan in de rij staan. De aanvoerder moest altijd als laatste het podium op, want dan stond hij meteen op de juiste plaats om de beker in ontvangst te nemen. Hij wachtte geduldig tot al zijn ploeggenoten naar voren waren gegaan om handen te schudden en hun medaille in ontvangst te nemen; elk om beurten genoten ze van het moment om dat kleine, blinkende kleinood van nabij te bekijken.

Toen het moment aanbrak dat Sergio het podium op kwam, stonden zijn teamgenoten al te zingen en springen, met de armen om elkaars schouders. Hij grinnikte. Hij kon niet anders. Het was een ongelooflijk gevoel om de winnaarsmedaille te krijgen waar ze allemaal zo hard voor gewerkt hadden, maar dat was niets vergeleken met het gevoel de eerste te mogen zijn die zijn handen op te trofee mag leggen.

Toen hij zijn eigen medaille had gekregen, draaide Sergio zich om naar zijn teammaten. ‘Klaar, jongens?’

Ze juichten en begonnen zelfs nog luider te zingen.

Sergio stapte naar voren en pakte met beide handen stevig de oren beet van de trofee. Het laatste dat hij wilde, was dat er video’s de wereld zouden rondgaan waarin hij het ding zou laten vallen! Hij pakte de trofee op, gaf hem snel een vluchtige kus en stak hem toen hoog boven zijn hoofd.

‘*Vamóóóóó!*’ schreeuwde hij het uit.

Het was een van die avonden waarop Sergio gewoon niet van het veld wilde gaan. Hij kon nog altijd veel Real Madrid-fans op de tribunes zien zitten en hij wilde van elke seconde genieten. Hij klapte in zijn handen en wuifde opnieuw naar de fans.

Uiteindelijk was het tijd om het feestje te verplaatsen naar de kleedkamer en later naar een speciaal event in het hotel, samen met hun vrienden en familie. Hij kon niet wachten om zijn vrouw Pilar te zien en zijn kinderen Sergio jr., Marco en Alejandro.

Sergio wierp nog een laatste blik in het stadion: de confetti die nog overal rondgestrooid lag op het veld, de witte T-shirts en sjaals van de fans en overal gelukkige gezichten. Hij sloot zijn ogen en glimlachte.

Hij moest zichzelf nog eens in de arm knijpen om er

zeker van te zijn dat hij niet droomde. Het feest mocht nog wel een minuutje of twee wachten, besliste hij.

Hij leunde tegen de dug-out aan de rand van het veld en gunde zichzelf wat tijd om terug te denken aan zijn thuisstad Camas, helemaal in het zuiden van Spanje, waar het allemaal begonnen was, lang voor het winnen van de Champions League-titels, voor het veroveren van wereldfaam met de Spaanse nationale ploeg, voor hij zelfs getekend had bij Real Madrid in het tijdperk van de Galácticos. Het was een enorme trip geweest, en die was nog niet ten einde.

2

Olympische inspiratie

‘De wedstrijd gaat beginnen!’ riep de kleine Sergio, dertelend door de keuken en dan terug naar de woonkamer rennend.

Hij sprong op de bank en ging in het beste hoekje zitten, daar waar je het beste zicht op de televisie had. Het was al na bedtijd, maar zijn ouders wisten dat hij toch niet in slaap zou kunnen vallen. De zomervakantie was al begonnen en de regels waren niet meer zo streng.

‘En, heb je er een beetje vertrouwen in?’ vroeg zijn papa, José Maria, hem. ‘Denk je echt dat Spanje de gouden medaille kan winnen?’

De Olympische Spelen van 1992 werden gehouden

in Barcelona en niemand kon over iets anders praten. Sergio had weken van tevoren al tegen iedereen gezegd dat het Spaanse voetbalteam voorbestemd was om het goed te doen.

‘Natuurlijk!’ reageerde hij op de vraag van zijn papa. ‘Wij hebben een fantastisch team: Kiko, Pep Guardiola, Luis Enrique... én we spelen thuis. Wacht maar, je zult het zien!’

‘Sergio heeft er verstand van’, zei zijn mama, Paqui. ‘Wie weet speel jij op een dag wel voor de Spaanse nationale ploeg!’

Sergio vond dat een geweldig idee, maar nu wilde hij vooral zijn nationale helden aanmoedigen tijdens de openingsmatch tegen Colombia. Al na een paar minuten rende hij door de woonkamer, want Guardiola had Spanje vroeg op voorsprong gebracht.

Goooooooooaaaaallllll!!!!!!

Tegen die tijd was zijn oudere broer René er ook bij komen zitten. Ze gaven elkaar een high five en gingen weer naast elkaar op de bank zitten. Zijn zus Miriam lag languit op de armleuning.

Spanje stond al 3-0 voor bij de rust en Sergio kon nu rustig onderuit genieten van de wedstrijd. Hij vond het geweldig hoe de Spaanse spelers de bal zo gemakkelijk konden rondspelen over het veld, wachtend op het

juiste moment om toe te slaan. Ze hadden een perfecte start gemaakt.

Die nacht lag Sergio in zijn bed met zijn favoriete bal in zijn armen. De bal was zwaar geschaafd en al een beetje stuk van al die uren dat hij ermee geoefend had. Hij gooide hem in de lucht en ving hem weer op. Hoe kon hij nu in slaap vallen na zo'n wedstrijd? Hij wilde buiten zijn en doen alsof hij voor Spanje speelde!

De volgende middag dribbelde hij met diezelfde bal naar het park, samen met zijn vrienden Felix en Fernando. Net als hij konden ook zij alleen maar praten over de kansen van het Spaanse voetbalteam op een gouden medaille. Ze maakten een goal met twee truien en speelden om de beurt dat ze Luis Enrique waren.

'Geef een voorzet!' riep Sergio naar Felix, die met de bal vooruit dribbelde. Iedere keer wanneer er een van hen een doelpunt maakte, imiteerden ze het feestvieren dat ze de dag ervoor gezien hadden.

Tegen het einde van de groepsfase zag het er goed uit voor de voorspelling van Sergio. Spanje eindigde als eerste in hun groep en stootte daarna ook door naar de halve finales.

Sergio had tijdens de hele kwartfinale op zijn nagels zitten bijten, maar Paqui had besloten dat het niet het moment was om commentaar te geven op haar zoon.

Hoe meer Spanje bleef winnen, hoe meer Sergio aan het scherm was gekluisterd. José Maria kon er alleen maar om lachen; zijn jongste zoon had al een heel klein beetje interesse vertoond in het voetbal vóór die zomer, maar nu was dat het enige waar hij nog aan kon denken.

‘We mogen de wedstrijd toch niet missen’, smeekte Sergio op de dag van de halve finale tegen Ghana, toen het gezin nog een uitstapje met een picknick wilde maken.

‘Maak je geen zorgen’, lachte José Maria. ‘We zullen zorgen dat we snel terug naar huis komen zodat je nog tijd genoeg hebt om je geluksshirt aan te doen, een drankje kan inschenken in je geluksglas en op je geluksplaatsje op de bank kunt gaan zitten.’

Sergio lachte. ‘Sorry, ik wou alleen maar zeker zijn.’

Het huis van de familie Ramos was versierd met een Spaanse vlag aan het raam en alle andere geel-rode decoraties die waren uitgedeeld naar aanleiding van de Olympische Spelen. Zoals beloofd waren ze met zijn allen ruim voor de aanvang van de wedstrijd terug van de picknick, en had Sergio zelfs nog tijd om naar alle voorbeschouwingen te kijken.

Hij zong luidkeels mee met het Spaanse volkslied, en daarna werd het muisstil in huis toen de wedstrijd

begon. Op de televisie hoorde Sergio hoe het Spaanse publiek het team aanspoorde om sterk van start te gaan; en dat deden ze: de verdediger Abelardo scoorde al snel.

‘Yes!’ Sergio klapte in zijn handen en sprong op van de bank.

‘Zie je wel, Sergio, ook verdedigers kunnen goals maken’, plaagde José Maria hem. Hij had zijn zoon al vaak proberen duidelijk te maken dat het niet alleen de aanvallers waren die altijd met de eer gingen strijken.

Spanje scoorde nog een tweede doelpunt na de rust en ze kwamen zo nog een stap dichterbij de wedstrijd om de gouden medaille. René ging staan. ‘*Game over*’, zei hij.

In een oogwenk pakte Sergio een kussen en gooide het in de richting van zijn broer. ‘Zeg dat niet!’ riep hij. ‘Dat brengt ongeluk. Ghana heeft nog altijd tijd genoeg om terug te komen. We moeten gefocust blijven.’

‘Sinds wanneer ben jij trainer van het team geworden, klein broertje?’ kaatste René lachend terug. ‘Maar je hebt gelijk. Als Ghana nu scoort, wordt het nog een nerveus einde van de wedstrijd.’

‘En dan is het jouw fout, als ze dat doen!’ zei Sergio met een blik die vertelde dat hij maar half een grapje maakte. Maar er was geen reden tot paniek. Spanje hield zijn 2-0 voorsprong vast en verzekerde zich zo

van een nog belangrijkere match: de finale tegen Polen, drie dagen later.

Dat leek voor Sergio eindelijk te duren. Toen de finale om de gouden medaille er eindelijk aankwam, kreeg hij bij het ontbijt nauwelijks een hap door zijn keel.

‘Mijn maag is helemaal aan het rommelen’, legde hij uit, terwijl hij op de bank ging liggen. ‘Geef me even.’

‘Kiko en Luis Enrique zijn nu waarschijnlijk ook zenuwachtig’, zei Paqui. ‘Maar zij moeten wel eten, anders hebben ze geen energie genoeg voor de wedstrijd.’

‘Dat heb je goed gezien’, zei hij, en hij ging langzaam weer aan tafel bij de rest van het gezin zitten.

Bij de aftrap liep Sergio al te ijsberen door de woonkamer. ‘Of ze nu winnen of verliezen, we moeten allemaal erg trots zijn op het team’, legde Paqui uit. Ze was bang van de reactie van Sergio als Spanje zou verliezen.

Maar Sergio hoorde amper wat ze zei. Hij was te geconcentreerd aan het kijken hoe de spelers uit de tunnel kwamen en het veld op liepen. Hun rode shirts leken er vandaag nog cooler uit te zien.

De volgende twee uur beleefde de kleine Sergio alle mogelijke emoties. Hij zat met zijn hoofd in zijn handen toen Polen als eerste scoorde, daarna was er vreugde en opluchting toen Spanje de leiding overnam met 2-1.

Dan frustratie op het moment dat Polen bijna onmiddellijk weer gelijk maakte: 2-2. Het was bijna tijd voor verlengingen.

Met negentig minuten op de klok mocht Spanje nog een hoekschop trappen. ‘Kom op, de laatste kans’, zei Paqui, met haar handen voor haar gezicht. Sergio was muissstil en bad voor een late *winning goal*.

De bal werd voorgezet en weggeruimd tot op de rand van de zestien meter.

‘Schiet!’ riep de hele familie.

De bal werd eerst geblokkeerd, maar kwam toen voor de voeten van Kiko terecht.

‘Ja! Ja!’ gilde Sergio.

De doelman lag al op de grond bij het eerste schot. Kiko controleerde snel de bal en stiftte toen de bal rustig tegen de netten.

‘Goooooaaaaalllll!!!!!! We hebben gewonnen! We hebben gewonnen!’ schreeuwde Sergio, en hij liep rond om iedereen een knuffel te geven.

‘Wow!’ zeiden José Maria, René en Sergio’s zus Miriam allemaal tegelijk.

Ze juichten zelfs nog harder toen ze de herhaling van het doelpunt hadden gezien.

De telefoon ging. Het was een van de vrienden van José Maria. Hij snelde de kamer uit en was binnen de

minuut weer terug. ‘Dat was Jorge. Hij gaat rondrijden in Camas om de festiviteiten te gaan bekijken. Vind je het erg als ik meega?’

‘Geen probleem, ga maar’, zei Paqui. ‘Maar neem de kinderen dan mee. Die zullen het ook geweldig vinden!’

Sergio spurpte naar de voordeur, trok in recordtijd zijn schoenen aan en volgde toen José Maria, Miriam en René naar de auto. Ze reden rondjes door Camas, heel de tijd luid toeterend en liedjes zingend met de vrienden en de burens.

España! España! España!

‘Wat een avond!’ riep Sergio, en hij pakte René nog eens stevig vast. In zijn hoofd stelde hij zich al voor om op een dag zelf voor de Spaanse ploeg te spelen. ‘Het moet ongelooflijk zijn om de fans een moment als dit te kunnen schenken!’